

POLNER ZOLTÁN

Átok alatt

Esteledik.

*Fekete kakasom
rúgja az alkonyt. Bontogatja
a hőség ezüstpapírjaiból*

a szél a fákat.

*Esővert ajtóm
hová mész a házból? Kék-gyökerű
kutam hová viszed a rézpénzt?*

Fehér ágyamat

*ásom. A tollak között
három vércsepp. Beléőszül az ablak:
fogaddal, száddal égetsz össze.*

Ha átjárhatna

*szobámon az öröm.
Siratók jönnének virrasztóba,
Napot szorongató fellegek.*

Lépéseid

*óraütése. Jajgat
a küszöb. Harmadnapra halott
a holdfénynek támasztott balta.*

Igéző

*Sikoltó száddal
összezárva.*

*Nyitott ajtómban szél és csillag.
Asztalomon fekete hajszál.
Fekete hajszál.*

Eresz alá
akasztott mezők.
Tengerként áradó, zöld harmat.
Asztalomon fekete hajszál
Fekete hajszál.

Nevetésed
gyöngyöző ága.
Tűz páváí a kék magasban.
Asztalomon fekete hajszál.
Fekete hajszál.

Lábnymom késsel
meggyötörve.
Gyertyák virrasztják koszorúban.
Asztalomon fekete hajszál.
Fekete hajszál.

Csecsemőhalál

Miért sírsz kis meggyfa,
temetónk meggyfája?
Pirosló meggyedben
alszik magzatocskám.
Ne sírj magzatocskám!
Megmosdattalak, jaj,
tengernyi könnyemmel
megtörülgettelek
arcom mosolyával
felöltöztettelek
gyöngyöző örömben
fehér ingecskéid
eláram a földbe
gyertyák fényes lángját
eltemettem melléd
eltemettem melléd
hajnalhasadásban
ne sírjál kis árvám
ne sírjál a házban
pihenj magzatocskám
aludj magzatocskám
ne sírj kis virágom!